

תפילתו של אדם קטן

מתוך "אדם עם אלוהיו. תפילותיהם של אלה שאינם מתפללים"

יאנוש קורצ'אק, כתבים ב, עמ' 27-28
תרגום: אורי אורלב

אֲדוּנִי אֱלֹהֵינוּ, אֲנִי עוֹשֶׂה כְּמִיטֵב וְכִלְתִּי. אֵינְנִי כּוֹל לַעֲשׂוֹת הַרְבֵּה, אֲזִי אֲנִי עוֹשֶׂה מְעַט. וְאַתָּה יוֹדֵעַ, אֱלֹהִים, שֶׁהַכֹּל בְּיָשָׁר. לֹא כֹלָם יְכוּלִים לְהִיּוֹת חֲכָמִים. כֹּל אֶחָד לְפִי כּוֹחוֹ, וְגַם אֲנִי, אֲדוּנִי אֱלֹהֵינוּ. אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁמָּה שֶׁחֲשׂוֹב מִכָּל הֵם יִשָּׁר וְהִגִּינוּ. לְהִבִּיא תוֹעֵלֶת, לֹא לִפְלֹעַ בְּאֵף אֶחָד. אֲנִי חוֹשֵׁב שָׁאֵם אָדָם מְמַלֵּא אֶת חוֹבְתוֹ הוּא בָּא עַל סְפוּקוֹ, אֲדוּנִי אֱלֹהִים. אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאֲנִי לֹא נוֹתֵן מִי יוֹדֵעַ מָה, מְשׁוּם כִּי גַם אֵין לִי דְרִישׁוֹת גְּדוּלוֹת. לִפְעָמִים אוֹכֵלֶת אוֹתִי קֶצֶת הַקִּנְיָה, אֲבָל לֹא הַרְבֵּה זָמַן; מִיָּד עוֹלָה בְּדַעְתִּי הַמְחַשְׁבָּה: "אַתָּה רוֹצֵה לְהִתְחַלֵּף? הֲאֵם אַתָּה יוֹדֵעַ מָה מִתְרַחֵשׁ בְּנַפְשׁוֹ שֶׁל הָאֲחֵר?" וְאֲנִי חוֹשֵׁב, אֵין אָדָם שֶׁהִיָּה רוֹצֵה לְהִתְחַלֵּף עִם אָדָם אֲחֵר. כֹּל אֶחָד הַתְּרַגֵּל כְּבָר לְעַצְמוֹ. לִפְעָמִים אֲנִי מִתְעַצְבֵּן כְּשֶׁמִּשְׁהוּ לֹא מִצְלִיחַ. אֲזִי מָה? אַתָּה סוֹלֵחַ, אֱלֹהִים, לַחוֹטְאִים גְּדוּלִים מִמֶּנִּי, אֲזִי בּוֹדֵאי תִסְלַח גַּם לִי. לֹא חֲטָאֲתִי חֲטָאִים גְּדוּלִים, גַּם לֹא עֲשִׂיתִי מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּמִיָּחָד. לִפְעָמִים אֲנִי חוֹשֵׁב – לֹא הַכֹּל נַעֲשֶׂה כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ. אֲבָל הַעֲקָר: שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה עוֹל וְלֹא יִגָּרֵם נֶזֶק. אֱלוֹ הֵיוּ לוֹ לְאָדָם יוֹתֵר הַנְּאֻוֹת בְּחַיִּים וּפְחוּת צְרוּת, אוֹלֵי הִיָּה טוֹב יוֹתֵר. אֲבָל מִי יוֹדֵעַ? אֵם זֶהוּ רְצוֹנְךָ אֲזִי כְּנִרְאָה כִּי טוֹב יוֹתֵר לְבִנֵי הָאָדָם. אֵינְנִי יוֹדֵעַ אֵם אֲנִי מִיטִיב לְהִתְפַּלֵּל, אֲבָל בּוֹדֵאי לֹא מְשַׁנֶּה כֹּל מָה אָדָם אוֹמֵר בְּתַפִּלְתּוֹ, וְרַק שֶׁיִּגִּיד אֶת מָה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב, בְּיָשָׁר וּבְכִנּוּת. לוֹמֵר אֶת הַאֲמִת, אֵין לִי כֹל כִּי הַרְבֵּה מָה לוֹמֵר. כִּי מָה? לְסַפֵּר כֹּל מִיָּנִי צְרוּת שֶׁיֵּשׁ לִי לֹא נֶאֱחָ. אַתָּה עוֹד עָלוּל לְחַשֵּׁב שֶׁאֲנִי מִתְלוֹנֵן. מִצַּד שְׁנֵי, אֵם אֲבַקֵּשׁ מִשְׁהוּ, יִרְאָה הַדְּבָר כְּאֱלוֹ אֲנִי דוֹרֵשׁ אוֹ תוֹבֵעַ. וּמָה כְּבָר יְכוּל לוֹמֵר לְךָ אָדָם, שֶׁאַתָּה אֵינְךָ יוֹדֵעַ בְּעַצְמְךָ, אֲדוּנִי אֱלֹהֵינוּ? אֲנִי סֵתֵם מִפְּטֵפֵט לִי כְּדִי לְדַבֵּר עִם מִיִּשְׁהוּ. יֵשׁ פְּתִיחַ הָאוֹמֵר שֶׁהֵר לֹא יִפְגֹּשׁ הֵר, אֲךָ אָדָם וְאָדָם יִפְגְּשׁוּ. אֲבָל עִם אֵיזָה אָדָם? מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עִם כֹּל אֶחָד אֶפְשָׁר וּכְדָאי לְשׁוֹחַח. וְצָרִיךְ לְהִזָּהֵר הֵיטֵב שֶׁלֹּא יֵצֵא מִהַפָּה מִשְׁהוּ מִיָּתֵר, וְגַם קוֹרָה שֶׁמְסַבְּבִים אֶת מָה שֶׁאֲמַרְתָּ. עַד שֶׁיוֹצֵא מִשְׁהוּ אֲחֵר לְגַמְרִי. מִפְּנֵי שֶׁבְּנֵי הָאָדָם מְסַגְּלִים גַּם לָזֶה. וְאַתָּה, אֲדוּנִי אֱלֹהִים, אֶפְשָׁר כְּכָה פְּשוּט. וְאֲנִי אֶפְלוּ חוֹשֵׁב.... אֲבָל אוֹלֵי כְּבָר דֵּי? מָה אֲנִי מְבַלְבֵּל לְךָ אֶת הַמוֹחַ. בּוֹדֵאי כְּבָר נִמְאַסוּ עֲלֶיךָ הַקְּשָׁקוּשִׁים שְׁלִי. חוּץ מִזֶּה, בּוֹדֵאי אֵין לְךָ זָמַן... אֲלֵא שֶׁכֹּל כִּי נַעִים, אֱלֹהִים, לוֹמֵר לְךָ, לְהַפְקִיד הַכֹּל בְּיָדֶיךָ...

